

Arrest

nr. 323 594 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die reeds het voorwerp uitmaakte van verschillende processen-verbaal (wegens onder meer bedreigingen, slagen en verwondingen, diefstal en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen) werd op 15 november 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstrek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden wegens verboden wapendracht.

1.2. Op 23 juni 2017 werd verzoeker door de politiediensten aangetroffen bij een vechtpartij en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker werd op 28 juni 2017 gerepatrieerd naar Albanië.

1.4. Bij arrest nr. 192 668 van 28 september 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 februari 2022 ten aanzien van verzoeker, die in mei 2021 terugkeerde naar België, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 2 maart 2023 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 27 december 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 4 november 2024 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van vierentwintig maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.9. Bij arrest nr. 319 640 van 15 januari 2025 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 december 2023.

1.10. Verzoeker diende op 27 januari 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.11. De commissaris-generaal nam op 10 maart 2025 de beslissing waarbij verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt afgewezen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een (niet-schorsend) beroep in bij de Raad.

1.12. Op 11 maart 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen – het betreft immers drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) die zijn opgenomen in een akte –, die verzoeker op 12 maart 2025 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer naam: [M.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 27.05.2021 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 04.11.2024 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving; deelname een vereniging van misdadigers en bezit en verkoop van verdovende middelen. De wetgever heeft het bezit en verkoop van dergelijke verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene ook reeds op 15/11/2016 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden voor het dragen van wapens.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier ook dat lastens betrokkene nog verschillende andere feiten werd geverbaliseerd tijdens de verschillende jaren van zijn verblijf hier in België: diefstal, diefstal met geweld, wapenbezit, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen, opzettelijke vernielingen... Gezien het winstgevend en gewelddadig karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 27.01.2025 werd op 10.03.2025 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Tegen deze beslissing is geen schorsend beroep mogelijk.

Ook eerdere verzoeken om internationale bescherming werden onderzocht en geweigerd: Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 02.03.2023 werd op 15.01.2025 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 25.02.2004 werd op 19.07.2004 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 10.06.2008 werd op 09.07.2008 afgesloten met een weigering van inoverwegingname voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9.3) ingediend op 05.10.2006 werd op 08.02.2008 onontvankelijk verklaard.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9bis) ingediend op 26.01.2009 werd op 22.04.2009 onontvankelijk verklaard.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9bis) ingediend op 08.12.2009 werd op 28.01.2016 onontvankelijk verklaard. Het daartegen ingediende annulatieberoep werd bij arrest van 04.08.2016 door de RVV verworpen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Op medisch vlak verklaart betrokkene fysische en psychische klachten te hebben, die te wijten zouden zijn aan PTSS waarvan de oorzaak een feit uit juli 2021 in België zou zijn. Betrokkene krijgt hiervoor de nodige medicatie en psychologische begeleiding. Betrokkene toont echter niet aan in welke mate dit hem een terugkeer naar Albanië zou verhinderen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Op 07.03.2025 werd betrokkene onderzocht door de centrumarts te Merkplas en die oordeelde dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene werd naar Albanië gerepatriëerd op 28.06.2017. Op 27.05.2021 is betrokkene terug het land binnengekomen. Op 02.03.2023 heeft betrokkene een VIB ingediend, hetwelk op 15.01.2025 ongegrond werd verklaard. Op 27.01.2025 diende betrokkene reeds een volgend VIB in, hetwelk op 10.03.2025 onontvankelijk werd verklaard.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene heeft sedert zijn terugkeer in 2021 twee verzoeken om internationale bescherming ingediend, die beide werden onderzocht en verworpen. Ook voor zijn repatriëring in 2017 heeft betrokkene verschillende verzoeken om internationale bescherming en tot regularisatie gedaan. Ook deze werden alle verworpen: Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 25.02.2004 werd op 19.07.2004 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 10.06.2008 werd op 09.07.2008 afgesloten met een weigering van inoverwegingname voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9.3) ingediend op 05.10.2006 werd op 08.02.2008 onontvankelijk verklaard.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9bis) ingediend op 26.01.2009 werd op 22.04.2009 onontvankelijk verklaard.

De aanvraag om machtiging tot verblijf (art 9bis) ingediend op 08.12.2009 werd op 28.01.2016 onontvankelijk verklaard. Het daartegen ingediende annulatieberoep werd bij arrest van 04.08.2016 door de RVV verworpen.

Op 04.11.2024 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving; deelname een vereniging van misdadigers en bezit en verkoop van verdovende middelen.

De wetgever heeft het bezit en verkoop van dergelijke verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier ook dat lastens betrokkene nog verschillende andere feiten werd geverbaliseerd tijdens de verschillende jaren van zijn verblijf hier in België: diefstal, diefstal met geweld, wapenbezit, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen, opzettelijke vernielingen... Gezien het winstgevend en gewelddadig karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene heeft verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend waar hij alle elementen omtrent zijn eventuele heeft kunnen aanhalen en uiteenzetten. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 07.03.2025 oordeelde de centrumarts van het gesloten centrum te Merksplas dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op art 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing, die is voorzien op 21 maart 2025, en een beroep op de gewone schorsingsprocedure dus niet tot een nuttig resultaat kan leiden.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"7.3.2.2. 1ste Onderdeel

41. Redelijkerwijs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen beslissing een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

42. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

"De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn".

43. Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken beslissing. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing.

44. Volgens vaste rechtspraak "houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene".

45. En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen". De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

46. Het is ook gebruikelijk dat "om een geïnformeerd beslissing te kunnen nemen, de bevoegde autoriteit een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de informatie moet verzamelen die nodig is om een beslissing te nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak; deze verplichting vloeit voort uit het voorzichtigheidsbeginsel, ook bekend als de "zorgplicht".

47. Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of [de] [b]eslissing gebaseerd [is] op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid" (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt").

48. Het gaat er ook om na te gaan of zij "feiten die niet uit het administratieve dossier blijken, niet als vaststaand heeft beschouwd en of zij in de materiële en formele motivering van haar besluit geen interpretatie heeft gegeven die gebaseerd is op een kennelijke beoordelingsfout.

49. In het onderhavige geval rechtvaardigt de wederpartij de genomen beslissing op de volgende gronden:

- Verzoeker verblijft reeds sedert 27.05.2021 in het Rijk/ op het grondgebied van de Schengenstaten*
- Verzoeker werd op 04.11.2024 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan een vereniging van misdadigers en bezit en verkoop van verdovende middelen;*
- Het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 27.01.2025 werd op 10.03.2025 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.*
- In dit verband zou er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM.*

50. De bestreden beslissing stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 alinea 1, 2° en 3° en 13° Vw;

51. Wat betreft artikel 7, alinea 1, 2° Vw. stelt men dat verzoeker reeds sedert 27.05.2021 in het Rijk op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft: Verzoeker wenst hieromtrent het volgende op te merken:

52. Deze motivering vertoont ernstige gebreken, aangezien zij voorbijgaat aan de feitelijke en juridische context van verzoekers situatie en in strijd is met het subsidiariteitsprincipe en het evenredigheidsbeginsel.

53. Zoals reeds aangehaald, is verzoeker sinds 2021 in België, en diende hij n.a.l.v. de problemen die hij alhier heeft ondervonden een verzoek om internationale bescherming in.

54. Deze stelling gaat dus volledig voorbij aan het feit dat verzoeker op 2 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Een lopende asielaanvraag schort de uitzettingsprocedure automatisch op, en dus kon verzoeker niet gedwongen worden om het grondgebied te verlaten.

55. In dit geval heeft verzoeker een legitieme reden voor zijn aanwezigheid in België, aangezien hij een asielaanvraag had ingediend en dus rechtmatig in afwachting van een beslissing op het grondgebied verbleef.

56. Hieruit volgt dat de vaststelling van DVZ juridisch onjuist is en geen rekening hield met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

57. Op basis van het voorgaande blijkt dat de beslissing onterecht, disproportioneel en in strijd is met het subsidiariteitsprincipe.

58. Wat betreft artikel 7, alinea 1, 3° Vw. stelt men dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat hij op 04.11.2024 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens inbreuken op de drugswet, deelname aan een vereniging van misdadigers en bezit en verkoop van verdovende middelen;

59. Verzoeker wil opnieuw benadrukken dat de feiten en de context volledig worden genegeerd. Men baseert zich uitsluitend op de strafrechtelijke veroordelingen zonder rekening te houden met de omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. Zoals eerder uiteengezet, werd verzoeker in een kwetsbare positie benaderd door een criminele organisatie na een periode van psychische en fysieke gezondheidsproblemen in 2021. De feiten in kwestie vonden plaats tijdens een periode waarin verzoeker zwaar onder druk werd gezet door derden, in een context waarin hij psychisch onstabiel was als gevolg van eerdere mishandelingen. Inmiddels wordt hij goed opgevolgd zodat recidivegevaar nihil is.

60. Belangrijker nog, verzoeker heeft volledige medewerking verleend aan de Belgische autoriteiten tijdens het gerechtelijk onderzoek en namen van betrokken personen in de drugshandel verstrekt. Zijn huidige risico bij terugkeer naar Albanië is rechtstreeks het gevolg van deze medewerking.

Het begrip “bedreiging van de openbare orde” moet individueel en proportioneel worden beoordeeld. Niet elke veroordeling, zelfs niet voor strafrechtelijke feiten, rechtvaardigt automatisch een detentie- of verwijderingsmaatregel.

62. Het Hof van Justitie van de EU heeft herhaaldelijk benadrukt dat een detentiemaatregel steeds evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel (zie onder meer zaak C-146/17, K.A. e.a.) en dat de nationale autoriteiten rekening moeten houden met individuele omstandigheden.

63. Er kan niet ontkend worden dat verzoeker zijn strafrechtelijke verplichtingen nageleefd heeft, er is geen enkel actueel bewijs dat verzoeker een lopend gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker heeft volledige medewerking verleend aan de Belgische autoriteiten. Het loutere feit dat verzoeker een gerechtelijk verleden heeft, rechtvaardigt op zichzelf geen vrijheidsberoving en is disproportioneel in het licht van de feiten.

64. De verzoeker wenst de ernst van de feiten die tot zijn veroordeling hebben geleid op geen enkele manier te minimaliseren, maar wil benadrukken dat hij sindsdien zijn leven aanzienlijk heeft verbeterd. De gebeurtenissen dateren uit 2021. Sindsdien heeft verzoeker psychologische hulp gezocht en met succes werk gevonden.

65. Wat betreft artikel 7, alinea 1, 13° Vw. stelt men dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf, m.n. dat het verzoek om internationale bescherming ingediend op 27.01.2025 op 10.03.2025 niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS en dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep mogelijk is.

66. Deze motivering negeert echter het cruciale feit dat het nieuwe verzoek niet zomaar een herhaling was, maar nieuwe en essentiële elementen bevatte. Verzoeker diende op 27 januari 2025 een nieuw verzoek in, gebaseerd op recent aan het licht gekomen informatie over de connecties tussen de personen voor wie hij heeft gewerkt enerzijds, en E.M. en de burgemeester van Tirana anderzijds. Deze informatie werd pas recent onthuld door SPAK (Speciale Anti-Corruptie en Georganiseerde Misdad Parket), een gespecialiseerde instelling die zich richt op de bestrijding van corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië. Hun recente

onderzoeken hebben nieuwe feiten en bewijsmateriaal blootgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker direct gevaar loopt bij terugkeer.

67. Verzoeker heeft zich beroepen op geactualiseerde informatie die zijn situatie wezenlijk verandert en die geverifieerd kan worden via officiële bronnen. Verzoeker zal bijgevolg dan ook een beroep indienen tegen deze beslissing waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard.

68. Bovendien kreeg verzoeker geen concreet en effectief recht om te worden gehoord. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt het recht om te worden gehoord in dat "de overheid, om met kennis van zaken te kunnen oordelen, een nauwgezet onderzoek naar de feiten moet verrichten, de nodige informatie moet verzamelen om een beslissing te kunnen nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseert dat dit recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel.

69. Verder stelt men dat er geen termijn wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken zou zijn, aangezien:

- Betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2023.
- Betrokkene naar Albanië werd gerepatrieerd op 28.06.2017 en op 27.05.2021 terug het land is binnengekomen
- Verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indiende op 27.1.2025.
- Verzoeker op 04.11.2024 door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 24 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan een vereniging van misdadigers en bezit en verkoop van verdovende middelen;

70. Deze stelling is onredelijk en juridisch onhoudbaar. Verzoeker kon en mocht dit bevel niet naleven, aangezien hij op 2 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het is vanzelfsprekend dat een vreemdeling die een asielaanvraag lopende heeft, niet kan worden verweten dat hij zich niet aan een uitwijzingsbevel houdt. De vreemdelingenwet biedt expliciet bescherming aan personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

71. Het niet uitvoeren van een uitwijzingsbevel kan enkel als indicatie voor een risico op onderduiken worden beschouwd wanneer de persoon opzettelijk en zonder geldige reden weigert om gevolg te geven aan het bevel. In dit geval heeft verzoeker een legitieme reden voor zijn aanwezigheid in België, aangezien hij een asielaanvraag had ingediend en dus rechtmatig in afwachting van een beslissing op het grondgebied verbleef.

72. Verzoeker is inderdaad 4 jaar na dat hij gerepatrieerd werd teruggekomen naar België. Echter heeft hij reeds verklaard dat hij naar België terugkwam omdat hij had vernomen dat de moeder van zijn destijds minderjarige dochter overleden was. Bovendien kan verzoeker vanuit Albanië visumvrij naar België komen en kan men hem dus niet verwijten dat hij zijn dochter in België wou [be]zoeken.

73. Wat zijn volgend verzoek betreft, wenst verzoeker nog te stellen dat deze motivering geen rekening houdt met het feit dat het nieuwe verzoek niet zomaar een herhaling was, maar nieuwe en essentiële elementen bevatte zoals hierboven reeds uiteengezet.

74. Wat betreft zijn veroordeling, wenst verzoeker opnieuw te benadrukken wat reeds werd aangehaald m.n. dat Verzoeker wil opnieuw benadrukken dat de feiten en de context volledig worden genegeerd. Men baseert zich uitsluitend op de strafrechtelijke veroordelingen zonder rekening te houden met de omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. Zoals eerder uiteengezet, werd verzoeker in een kwetsbare positie benaderd door een criminele organisatie na een periode van psychische en fysieke gezondheidsproblemen in 2021. De feiten in kwestie vonden plaats tijdens een periode waarin verzoeker zwaar onder druk werd gezet door derden, in een context waarin hij psychisch onstabiel was als gevolg van eerdere mishandelingen. Inmiddels wordt hij goed opgevolgd zodat recidivegevaar nihil is.

75. Belangrijker nog, verzoeker heeft volledige medewerking verleend aan de Belgische autoriteiten tijdens het gerechtelijk onderzoek en namen van betrokken personen in de drugshandel verstrekt. Zijn huidige risico bij terugkeer naar Albanië is rechtstreeks het gevolg van deze medewerking. Bovendien werd hij eveneens in het kader van zijn strafprocedure op borg vrijgelaten.

76. Naast de hierboven vermelde juridische onjuistheden, heeft verzoeker zich volledig gehouden aan de administratieve verplichtingen:

- Op 3 maart 2025 werden alle relevante documenten aan DVZ overgemaakt.
- Verzoeker was aanwezig op zijn afspraak
- Zijn nieuwe adres werd correct meegedeeld.

77. Desondanks werd verzoeker op 6 maart 2025, bij zijn afspraak bij DVZ, aangehouden en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Dit ondanks het feit dat hij transparant en coöperatief is geweest in de gehele procedure en er 3 dagen voor de afspraak nogmaals werd gewezen op zijn psychische problemen.

78. Het begrip “bedreiging van de openbare orde” moet individueel en proportioneel worden beoordeeld. Niet elke veroordeling, zelfs niet voor strafrechtelijke feiten, rechtvaardigt automatisch een detentie- of verwijderingsmaatregel.

79. Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden. Op basis van de beslissing die aan verzoeker is gegeven, wijst niets erop dat hij individueel is ondervraagd.

80. Dat als de indiener van het verzoekschrift was gehoord, ze het had kunnen uitleggen:

- Dat hij na zijn invrijheidstelling psychische hulp heeft gezocht en nog altijd wordt opgevolgd
- Een tewerkstelling heeft gevonden
- Een advocaat heeft geraadpleegd om een [...] procedure overeenkomstig artikel 9ter Vw. op te starten
- Een dochter in België heeft, die de Belgische nationaliteit bezit en pas onlangs 18 jaar is geworden.
- Hij ernstige psychische problemen heeft en alhier wordt opgevolgd

81. Bovendien Hoewel het Hof van Justitie in een recent arrest heeft herinnerd dat artikel 41 van het Handvest niet aan de lidstaten is gericht, maar alleen aan de instellingen, organen en organismen van de Unie, is het echter van oordeel dat:

« Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, date en algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.»

82. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-249/13 van 11 december 2014 aangegeven dat:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten [...]. Vervolgens zijn de lidstaten [...] op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...], verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen [...16] »]

83. In zijn arrest C-383/13 van 10 september 2013, heeft het Hof van Justitie verklaard dat:

« [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...].

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die van die natuur zijn dat ze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben

84. In het onderhavige geval zal U Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden beslissing te nemen.

85. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de relevante informatie met betrekking naar voren te brengen.

86. Zonder zich hierover uit te spreken, kan uw Raad slechts vaststellen dat verweerster het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van het Europees recht niet heeft geëerbiedigd door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen om vóór de vaststelling van de bestreden maatregel, die een beslissing vormt dat de belangen van verzoeker kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze haar opmerkingen kenbaar te maken.

87. In die omstandigheden kan redelijkerwijs niet worden gesteld dat de administratieve procedure in ieder geval niet tot een ander resultaat had kunnen leiden. Het gezinsleven is duidelijk een van de elementen die de genomen beslissing kunnen tegenwerken of de inhoud ervan kunnen beïnvloeden. Uit het voorgaande volgt dat het middel in deze zaak op het eerste gezicht gegrond is.

88. Daarom is aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

7.3.2.3. 2de Onderdeel

89. Verzoekende partij voert [de] schending [aan] van artikel 8 EVRM.

90. Verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 8 van het verdrag als volgt luidt:

« 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

91. Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familielevens worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen.

92. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip « gezinsleven » noch het begrip « privéleven ». De twee begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van de nationale wetgeving moeten worden geïnterpreteerd.

93. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, is het eerst nodig om na te gaan of een familie betrokken is. Vervolgens moet duidelijk zijn dat de persoonlijke verbinding tussen de leden van die familie voldoende intiem is.

94. Het begrip « privéleven » wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de rechten van de mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.

95. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen.

96. Als het gaat om een eerste toelating, is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening dat er geen inmenging is en dus niet overgegaan moet worden tot een beoordeling op grond van artikel 8, tweede paragraaf, EVRM. In dit geval is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens echter van oordeel dat het nodig is te onderzoeken of de staat gebonden is aan een positieve verplichting om toe te staan dat men het privé- en/of gezinsleven mag onderhouden en ontwikkelen¹⁹. Dit wordt gedaan door een belangenafweging te maken. Indien deze belangenafweging laat zien dat de staat aan een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er een schending van artikel 8 van het EVRM.

97. In het geval van een besluit om een verblijf te beëindigen, erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er sprake is van een inmenging en moet bijgevolg rekening gehouden worden met de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat wordt gewaarborgd in artikel 8 EVRM is niet absoluut. Het kan in feite door de lidstaten worden omschreven binnen de grenzen die in voornoemd lid zijn vastgelegd. Derhalve is inmenging door een overheidsinstantie toegestaan mits het voorzien is bij wet, of geïnspireerd is op een of meer van de legitieme doelstellingen vermeld in §2 van artikel 8 EVRM en het noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In de laatstgenoemde context is het aan de bevoegde overheid om aan te tonen dat het zich bezighoudt met het zoeken van een juiste balans tussen het doel en de ernst van de inbreuk.

98. Gezien het feit dat de eisen van artikel 8 EVRM, zoals alle overige bepalingen van het verdrag, zijn van de orde van de garantie en niet van de eenvoudige goede wil of praktische regeling enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, komt het toe aan de administratieve overheid; alvorens het een besluit neemt, een grondig onderzoek te verrichten van de oorzaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

99. In casu heeft de beslissing een einde gemaakt aan het verblijfsrecht en is het de tegenpartij aangewezen om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privéleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

100. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van de [v]erzoekende partij om het privéleven te respecteren. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag.

101. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoont dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd.

102. Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel gegrond is binnen de grenzen die hierboven zijn omschreven en genomen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, en het vervolgens een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

103. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet hij, gelet op de omstandigheden van de zaak, eerst met voldoende nauwkeurigheid het bestaan van het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept en de wijze waarop de bestreden beschikking is geschonden, vaststellen.

104. De wederpartij kon echter niet onkundig zijn van het feit dat het risico bestond dat de beslissing tot teruggave van het betwiste grondgebied een fundamenteel recht zou schenden dat wordt beschermd door internationale rechtsinstrumenten die bindend zijn voor de Belgische staat, namelijk artikel 8 van het EVRM. Het was daarom op zijn minst de taak van de Commissie om de situatie zorgvuldig te onderzoeken en de betrokken belangen met elkaar in evenwicht te brengen. Vooral omdat de Verzoekende partij de vader is van E.M., die de Belgische nationaliteit bezit en pas in oktober 2024 meerderjarig is geworden.

105. Op geen enkel moment in haar beslissing legt de tegenpartij uit hoe de genomen beslissing verenigbaar is met het recht van de [v]erzoekende partij op eerbiediging van het gezinsleven en noodzakelijk is in een democratische samenleving, aangezien de [v]erzoekende partij geen enkele handeling heeft verricht die in strijd is met de openbare orde. Voorts heeft de wederpartij, door verzoeker niet te ondervragen en door niet uit te leggen waarom zij dit niet heeft gedaan, haar motiveringsplicht en de doeltreffendheid van het recht om te worden gehoord geschonden.

106. Uit de motivering van het besluit tot uitzetting en het besluit tot afwijzing blijkt echter niet dat verweerster een juist evenwicht wilde vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk, of dat zij de in het geding zijnde belangen heeft afgewogen, gelet op het gezinsleven van verzoeker in België.

107. Bovendien heeft de Raad van State onlangs geoordeeld: "Noch artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, noch artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG kan artikel 8 van het EVRM buiten toepassing laten. Bij het nemen van een terugkeerbesluit moet men zich er dus van vergewissen dat hij niet alleen voldoet aan artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar ook aan artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het is derhalve de taak van de Commissie om het recht op eerbiediging van zowel het gezinsleven als het privéleven, zoals vastgelegd in bovengenoemd artikel 8, te eerbiedigen.

108. Dat artikel 74/13 vereist dat de wederpartij bij het nemen van een beslissing rekening houdt met het belang van het kind. Dat de zorgplicht, waarvan de schending in het middel wordt aangevoerd, deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en autorité verplicht tot een grondig onderzoek van de feiten, het verzamelen van de informatie die nodig is voor de besluitvorming en het in aanmerking nemen van alle elementen van het dossier, zodat zij met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van de betrokken zaak, haar beslissing kan nemen. het beginsel audi alteram partem en het algemene beginsel van het door het recht van de Unie gewaarborgde recht om te worden gehoord, die beide in het middel worden aangevoerd, hebben dezelfde inhoud: zij garanderen eenieder op mogelijkheid dat hij tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van elk besluit dat zijn belangen kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar maakt en een tweeledig doel nastreeft, namelijk enerzijds autorité in staat stellen met volledige kennis van zaken een besluit te nemen - en zich aldus volledig van de zorgplicht te kwijten - en anderzijds de kiezer in staat stellen zijn standpunt kenbaar te maken, gelet op de ernst van de maatregel die hij op autorité bereid is te nemen.

109. In het onderhavige geval kan niet worden betwist dat de genomen maatregel, voor zover deze de verzoeker verplicht het grondgebied te verlaten, de belangen van de belanghebbende ernstig schaadt, zodat het recht om te worden gehoord moest worden geëerbiedigd. Bij lezing van het administratieve dossier blijkt echter dat redelijkerwijs niet kan worden betwist dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om vóór de uitvaardiging van het bevel om het beoogde grondgebied te verlaten, haar standpunt kenbaar te maken over de factoren die de uitvaardiging van het bevel in de weg zouden staan, hetzij principieel, hetzij in verband met de wijze van uitvoering ervan. Wat meer bepaald het door verzoeker aangevoerde gezinsleven betreft, kan verweerster zich niet beroepen op het feit dat zij zich niet heeft beroepen op été in het kader van een ad hoc verzoek voordat de bestreden maatregel werd genomen, om haar verplichting tot eerbiediging van het recht om te worden gehoord van de vreemdeling ten aanzien van wie zij overweegt een verwijderings-maatregel te nemen, niet na te komen, aangezien artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 haar uitdrukkelijk verplicht bepaalde elementen in aanmerking te nemen bij het nemen van een dergelijke beslissing. Dat is des te meer het geval omdat verzoeker in het onderhavige geval stappen heeft ondernomen om haar situatie te regulariseren.

110. Bovendien impliceert de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, indien zij vereist dat verzoeker haar standpunt kenbaar maakt, als consequentie daarvan ook dat zij de door verzoeker aangevoerde feiten in aanmerking neemt, al was het maar om deze af te wijzen. In de onderhavige zaak heeft de verwerende partij zich gebaseerd op onvolledige en onjuiste informatie en is hij derhalve niet in staat geweest een behoorlijke belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bovendien is de gevolgde redenering in ieder geval gebaseerd op een onjuiste opvatting van de verplichtingen die voortvloeien uit de naleving van artikel 8 van het EVRM, waarbij het bestaan van een gezinsleven kennelijk wordt beperkt tot het indienen van een aanvraag tot verblijf in een feitelijk huishouden met een Belgische onderdaan of een legaal verblijvende vreemdeling.

111. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 74/13 van de wet, artikel 8 van het EVRM.

112. In het licht van het voorgaande betoogt verzoeker dat verweerster de zaak niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht in het licht van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn ten tijde van de beslissing tot weigering van de toegang, met name in het licht van de in punt 50 genoemde feiten, en dat de gestelde schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband dus op het eerste gezicht gegrond moet worden geacht.

113. Dat het middel serieus is en gegrondvest in zijn derde tak;

114. Bovendien heeft de Raad van State onlangs besloten dat: « Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la Directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la CEDH. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacrée par l'article 8 précité ».

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat hij het voorwerp uitmaakt van verscheidene beslissingen waarbij het verblijf in het Rijk hem wordt geweigerd. Verweerder heeft tevens aangegeven rekening te hebben gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en nader geduid waarom hij van oordeel was dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormden om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Daarnaast heeft verweerder uiteengezet waarom hij aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek heeft toegestaan en ervoor opteerde om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Hij heeft hierbij verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en toegelicht op basis waarvan hij oordeelde dat er een risico op onderduiken bestaat en verzoeker geacht wordt een bedreiging voor de openbare orde te zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Verzoeker stelt van oordeel te zijn dat verweerder geen toepassing kon maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze grief is echter gericht tegen in wezen overvloedige overwegingen in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dus niet tot de schorsing of de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Verweerder heeft namelijk ook gewezen op de toepasbaarheid van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verweerder langer dan toegelaten in het Rijk verblijft, en dit motief volstaat om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen. Bovendien kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij zich in een kwetsbare situatie bevond die ertoe heeft geleid dat hij deelnam aan de activiteiten van een criminele organisatie en dat er geen recidivegevaar is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat verzoeker reeds vele malen betrokken was bij handelingen die de openbare orde in het gedrang brengen (slagen en verwondingen, verboden wapendracht, diefstal, inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen,...) en ook reeds tweemaal correctioneel werd veroordeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker tot een bepaald “milieu” behoort en dat het feit dat hij werd aangezocht om in te staan voor een cannabisplantage geen uitstaans heeft met een “kwetsbare positie” en eerder verbonden is aan het hebben van bepaalde contacten. Aangezien verzoeker reeds eerder strafbare feiten pleegde, waarvoor hij werd veroordeeld en vervolgens nieuwe strafbare handelingen stelde kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat er geen recidivegevaar is. Zijn betoog dat hij meewerkte met het gerecht, wat daarenboven ook uit eigenbelang kan zijn, dat hij beroep doet op de hulp van een psychologe, dat hij werk vond – waarbij moet worden aangegeven dat hij niet gemachtigd is om in het Rijk te werken – en zijn theoretische beschouwingen aangaande het begrip “bedreiging voor de openbare orde” laten niet toe hier anders over te oordelen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker misdrijven pleegt uit winstbejag, dat hij reeds gewelddadig was en dat ook de aard van de gepleegde feiten en het herhaald karakter van inbreuken op de strafwet toelaten in redelijkheid te besluiten dat hij een blijvend gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder geen toepassing vermocht te maken van de mogelijkheid die is voorzien in artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Met zijn uiteenzetting toont hij immers niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf wordt geweigerd. Verweerder heeft zelfs correct aangegeven dat verzoeker meermaals een beslissing kreeg waarbij hem het verblijf werd geweigerd. Het gegeven dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, dat dit nieuwe verzoek ook werd afgewezen, dat verzoeker meent dat deze beslissing door een gebrek is aangetast en dat er tegen deze beslissing geen schorsend beroep openstaat, houdt niet in dat verweerder geen toepassing mag maken van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, laat staan een schending die tot de schorsing van de bestreden verwijderingsbeslissing kan leiden, blijkt niet.

3.3.2.3. Verzoeker bekritiseert ook het feit dat verweerder besloot om hem geen termijn te verlenen om vrijwillig het land te verlaten. Door uiteen te zetten dat het vanzelfsprekend is dat hij het resultaat van een nieuw verzoek om internationale bescherming zou afwachten en hij van oordeel is dat hij een goede reden had om geen gevolg te geven aan een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt hij de vaststelling niet dat hij effectief een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet respecteerde. Verweerder heeft er in zijn nota met opmerkingen ook terecht op gewezen dat verzoeker weliswaar aanhaalt dat hij een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, maar dit pas deed ruim nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en hij dus hoe dan ook, gedurende een periode waarbij er geen in behandeling zijnde verzoek om internationale bescherming was, geen respect betoonde voor een verwijderingsbeslissing. Het is in casu dan ook niet kennelijk onredelijk om, op grond van de vaststelling dat verzoeker in het verleden geen vrijwillige uitvoering gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en gelet op wat is bepaald in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, te concluderen dat er een risico op onderduiken bestaat. Tevens vermocht verweerder, gelet op wat eerder reeds werd vastgesteld omtrent het gevaar voor de openbare orde dat van verzoeker uitgaat, te besluiten dat op basis van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker diende te worden toegestaan. Verzoekers mededeling dat hij volledige medewerking verleende tijdens een gerechtelijk onderzoek, dat hij op 3 maart 2025 documenten overmaakte, dat hij afwezig was op een afspraak en een adres meedeelde wijzigt niets aan het voorgaande.

Tot een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

3.3.2.4. Aangezien uit de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk blijkt dat verweerder – die verwees naar het ontbreken van enig gezinsleven of van minderjarige kinderen en die de gezondheidstoestand van verzoeker besprak – rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, kan ook geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

3.3.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden benadrukt dat uit de tekst van dit artikel blijkt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Hij werd gehoord toen hij in de gevangenis van Lantin zat, hij werd gehoord in het raam van twee verzoeken om internationale bescherming en hij kreeg de kans om, via zijn raadvrouw, tal van inlichtingen aan verweerder over te maken.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat indien hij, vlak voor de bestreden beslissing werd genomen, nog eens bijkomend zou zijn gehoord hij nog relevante inlichtingen had kunnen verstrekken. Hij stelt weliswaar dat hij bij een dergelijk gehoor had kunnen uitleggen dat hij psychische hulp heeft gezocht, en nog wordt opgevolgd, maar uit het administratief dossier blijkt dat verweerder hiervan reeds kennis had. Ook het feit dat hij een dochter in België heeft was verweerder bekend. Door verder toe te lichten dat hij, bij een verder gehoor, ook had kunnen vermelden dat hij werk vond toont hij niet aan dat hij verweerder nog een inlichting had kunnen verstrekken die tot een andere beslissing had kunnen leiden. Zoals reeds aangegeven is verzoeker immers niet gemachtigd om te werken in België. Verweerder was ook op de hoogte van het gegeven dat verzoeker een advocaat consulteerde. Deze advocaat maakte immers inlichtingen over aan verweerder. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij verweerder bij een verder gehoor nog had kunnen meedelen dat hij een advocaat raadpleegde om een nieuwe verblijfsaanvraag, op medische gronden, in te dienen kan de Raad slechts vaststellen dat een vreemdeling uiteraard steeds kan meedelen dat hij van plan is nogmaals een verblijfsaanvraag in te dienen of allerhande handelingen te stellen, maar niet blijkt dat dit een dienstig gegeven is dat een impact kon hebben op het besluitvormingsproces dat is gesteund op bestaande feiten. Bovendien heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat een arts verzoeker onderzocht en oordeelde dat hij niet aan een ziekte lijdt *“die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM”*.

De hoorplicht impliceert ook niet dat verweerder pas een beslissing mag nemen na de persoon aan wie deze beslissing wordt gericht voorafgaand te hebben geïnformeerd aangaande de mogelijkheid om een beslissing te nemen.

Tot een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van het hoorrecht, die tot de schorsing van de bestreden beslissingen kunnen leiden, kan niet worden besloten.

3.3.2.6. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn dus geen beslissingen die een einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In casu maakt verzoeker daarenboven zelfs niet aannemelijk dat hij enig gezinsleven in België heeft dat zou worden geraakt door een verwijderingsbeslissing. Verzoeker heeft weliswaar uiteengezet dat hij een dochter in België heeft, maar toont niet aan dat hij met deze vrouw, die ondertussen meerderjarig is en die opgroeide in een pleeggezin, een gezin vormde. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker ook niet om, indien gewenst, contacten met deze vrouw te onderhouden. Verzoeker toont evenmin aan dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, effectief wordt geraakt door de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens. Er kan dan ook niet worden ingezien welke evenredigheidsanalyse verweerder nog zou moeten uitvoeren. Er blijkt in voorliggende zaak geenszins dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.2.7. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat een verwijderingsmaatregel tot gevolg zal hebben dat hij in zijn land van herkomst wordt gefolterd of dat hij er zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In zoverre hij lijkt te willen voorhouden dat hij represailles vreest van het criminele milieu moet worden gesteld dat door de Raad reeds werd geoordeeld “dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt *dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanese aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden*” (cf. RvV 15 januari 2025, nr. 319 640). Verzoeker brengt geen elementen aan die toelaten hier anders over te oordelen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid of dat deze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK